

Lactuca lukensia

No 3 — 1861

Kirje suomalaisille lapsille

Lähetysseuran toimesta.

Suomenos.

Kuopiossa,

painettu B. Aschanin ja kump. kirjapainossa, 1861.

Bainoluwau antanut:

G. A. Lherman.

Kirje suomalaisille lapsille lähetyssaarna-toimesta.

Tässä vähäisessä kirjassa ei saa olla enemmän kuin 32 sivua, ja ajattellessani, kuinka paljo, paljo minä tahtoisin puhua teille noista pakanallisista lapsi-raukoista, niin näen, että monta sataa sivua tulisi täyteen. Minä toivoisin sentähden, saatawani useimmin kertoa teille jotain tästä asiasta. Ah, josta Jumalan Henki puhuisi minun kanssani teidän sydämmillenne ja herättäisi teitä palamaan haluan lewittämään Jesuksen nimeä, jonka halun hän jo on vaikuttanut monissa lapsissa, jotka tykönsä ovat antaneet Hänen synnyttää uuden sydämmen. He ovat alkaneet saada sydämellisen halun tehdä jotakin Jesuksen tähden, joka on heille tehnyt niin paljo hyvää. Tukholmossa, Ruotsin pääkaupungissa, kuoli syyskuussa vuonna 1854

wirheellinen ja vähäinen poika, nimeltä Julius. Hän oli ahne ja hyvin halukas rahaan, sinne tullessansa. Hän kerjasi kaikilta, joita hän tapasi. Myöhyttään suurta, eris-kummallista päättänsä pyysi hän surkealla äänellä rahaa ja otti myös luvata niin paljo, kuin taisi. Mutta sitte kuin Sumala oli muuttanut hänen sydämensä ja osottanut hänelle, että hän oli itsensä kadotettu, ja että Jesus oli hänen ainoa Wapahantajansa, tuli hänen halunsa rahaan warsin toisellaiseksi. Saatuaan silloin jonkun suuren kauniin waski rahan, seisoi hän, sitä katellessansa, sywissä ajatuksissa ja pyysi hartaasti lähetysseuran toimitus-miestä lähettämäänsä pakanoille. "Pakanoille, pakanoille," kertoi hän useasti. Englannista lähetetään joka wuosi pakanain tykö monta tuhatta ruplaa, joita lapset owat kooneet. Muutamia wuosia sitte tapautui, että rikas rouwa jossakussa Englannin maanpaikassa meni käwelemään ja kowa rankasade kohtasi hänen, niin että hänen täytyi hakea suojaa eräässä matalassa mökissä, jossa asui hyvin köyhä mies. Hän sai kauwan odottaa

ilman sellenemistä ja alkoi sentähden ajan wiet-
teeksi katselemaan ympäri huonetta. Ei siellä
ollut ketään muuta kuin yksi wähäinen kalwa-
kan näköinen poika, joka istui uunin wieresellä.
Uunin partaalla oli suuri säästö-pyssy. "Tule
tänne pyssynee," sanoi rouwa, joka oli hywän-
tahtoinen; "sinä saat jotain minulta." Pojan
kaswot punehtuivat ilosta, hän nousi kohta ja
wei hänelle säästö-pyssynsä; ja vielä suurem-
maksi tuli hänen ilonsa, koska hän näki, kuinka
rouwa laski siihen suuren, firrkaan ja uuden
hopea-raham. Se oli lähes hopea-ruplan kokoi-
nen. Mutta äkkiä katsahti hän hänen kaswoi-
hinsa, ja sanoi: "Tiedättekö, rouwa, tämän ole-
wan lähetyssaarna-säästöpyssyn?"

"Mitä? Lähetyssaarna-säästöpyssy?" sanoi
rouwa. "Jos niin on, niin otan rahani takas-
sin," Hän teki sen myös kohta. "En minä
pane rahaani lähetyk-toimen asioihin, ja jos
nyt lahjoitan sinulle tämän suuren rahan, niin
pitää sinun lupaaman, ettes tästä päivästä mi-
tään säästö-pyssyyn."

"En taida sitä luvata," sanoi poika wa-

kaasti," isä, äiti ja minä panemme aina tähän säästöpöytähyyn osan niistä rahoista, kuin saamme. Ja silläkin lailla tulee kuitenkin varsin vähän kokoon."

"Kuka on käskenyt teitä niin tekemään?" kysyi rouwa. "Sillä minä olen wakuutettu siitä, ettei yksikään ihminen tässä kylässä taida sanoa teille jotain lähetyssaarnaajoiстамme."

"Se on tosi, hyvä rouwa, että niin on. Mutta sepä pahempi onkin. Waan minä ostin yhtenä päivänä firjan kulkewalta kauppialta, ja se oli täysi niin hirmuisia kertomuksia pakanoista ja kuinka he kaukaisilla mailla eläwät, että luulin niitä pelkiksi jutuiksi; mutta kuin isä luki sitä, niin sanoi hän: "Niin kyllä onkin siellä laita;" sillä hän oli ennen sotamiehenä kulkenuut juuri niissä maailmanpaikoissa. Silloin kysyin minä, jos me taitaisimme tehdä jotain heitä auttaaksemme, ja äiti käski toimittaa säästö-pöytähyyn, johonka panisimme osan kaikista niistä rahoista kuin saamme, niinkuin hänen lapsuudessaansa oli tehty sinä sunnuntai-koulussa, jossa hän käwi. Sentähden laitto isä tämän pöytähyyn,

ja me päätimme panna sinne osan kaikesta ansaitusta rahastamme."

"Ja mitä aivotte sitte tehdä, kuin se on täysi?" kysyi rouwa.

"En tiedä," sanoi poika murheellisella katseella. — "Mutta me taidamme toimittaa jonkun toisen ja myös täyttää sen."

Rouwa naurahi ja sanoi: "Pidätkö totisesti teidän welvollisuutenanne kieltää itseltänne jotain tällaisen asian tähden."

Poika katsoi hämmästyneenä hänen päälensä ja vastasi: "Kuin Jeesus on tehnyt niin paljo meidän edestämme, ettekö Rouwa pidä welvollisuutenamme tehdä jotain hänen tähtensä."

Samasia tuli Rouwan vaunut, joita hän oli lähettänyt jonkun tuomaan, ja hän astui niihin, mutta heitti kuitenkin ensin hopearahan säästöpöytänsä takaisin sanoen naurahdellen: "minä toivon sen jotain hyvää vaikuttavan."

"Sen Jumala suokoon!" sanoi poika waakaasti — "ja kiitetty olkoon Rouwa hänen nimesensä."

Monta viikkoa kului, eikä rouwasta kuulu-

nut mitään waan yhtenä päivänä, jona aurinko kirkkaasti paistoi, tuli kuitenkin sama rouva vielä kerran tähän mökkiin; mutta tällä kertaa oli hänellä hyviä sanomia juteltavana. Viimein täältä mentyänsä oli hän itsellensä hankkinut parempia tietoja lähetysseuran-toimesta ja ostanut muutamia kirjvoja, jotka tämän asian selittivät. Jumala oli awannut hänen sydämiensä ymmärtämään, kuinka suuresta arvosta Ewankeliumin lewittäminen oli, ja vaikuttanut hänessä tahdon jotain siinä asiassa toimittamaan. En tiedä, jos Ewankeliumi oli iloisella sanomallansa tullut hänen omaan sieluunsa, mutta kumminkin oli se saanut hänen liikkeelle; hän oli puhunut muutamain ihmisten kanssa kylässä, jotka olivat mieluisesti arulliset lähetysseurantoimelle, jonka edistäminen aikaa woittain saattoi hänellenkin aina suuremman ilon. Näin siunasi Jumala tämän köyhän wäen rukoukset ja esikuvan, ja niin tahtoo hän totisesti siunata kaikkia niitä, jotka ei wäsy eikä suutu hyvää tehdesfänsä — sillä hän on wakaasti luvannut, "että mekin aikanamme saamme niitä ilman lakkamata."

Tämä on totinen tapaus. Toisessa maanpaikassa Englannissa kehotti kirkkoherra kerran saarnassansa seurakuntalaisiansa, että he kokoisivat jotain pakanoille; hän tahtoi antaa heille säästöpyssyjä siihen tarkoitukseen.

Kohta senjälkeen tuli vähäinen poika, Johannes nimeltä, kirkkoherran tykö ja pyysi häneltä, että hän myös saisi säästöpyssyn. Kirkkoherra meni katsomaan, jos hänellä oli niitä vielä jäljellä; mutta hän oli jo antanut kaikki pois. Hän pyysi Johanneksen odottamaan muutamia päiviä, siksi kuin hän saisi toisia hankituksi.

Joka päivä tuli Johannes säästöpyssyjä kuulustelemaan, jota kuulustelemista kesti hywin kahden viikon päivät. Viimein tuotiin näitä pyssyjä. Johannes tuli warsin iloisesti saadessansa yhden ja meni kohta matkaansa.

Buolen tunnin kuluttua tuli kirkkoherran palvelia huoneeseen ja sanoi: "nyt on Johannes taas täällä." "Mitä hän nyt mahtanee tahtoa?" sanoi kirkkoherra, "minulla on tosin hywin türu, mutta tahdon häntä kuitenkin kuulla."

"Koh! Johannes, mitä sinulla nyt on sano-

niistä?" kysyi hän, koska poika tuli owelle. "Tässä on minun säästöpysyyni, hyvä Kirkkoherra," vastasi hän. — "Mutta rakas poikani, en minä tahdo pysyä, ennenkuin se on täysi." — "Se on jo täysi." — "Mitä? täysi, puoleessa tunnissa?" — mutta niin asia kuitenkin oli. Ja kuin säästö pysy tyhjennettiin, niin löytyi siinä enemmän kuin 3 ruplaa pieniä rahoja. Johannes sai uuden samankaltaisen pysyyn, — kuitenkin ei aivan suuren, sillä Johannes oli warsin köyhä poika — waan kolmantena päivänä toi hän taas senkin täynnänsä takaisin. Silloin sanoi Kirkkoherra: "näin ei asia käy laatuun. Minä näen, että Johannes tällä lailla tulee tänne joka päivä, minun täytyy antaa hänelle kaikkein suurin säästöpysyyni."

Ja niin hän antoikin. Mutta ennen kahden viikon kuluttua tuli Johannes taas säästö pysyynsä tyhjentämään; ja samoin teki hän myös kaksi kuukautta sen jälkeen. Niin oli tämä vähäinen köyhä, mutta uskollinen ja yksiwakainen poika, kolmessa kuukaudessa saanut säästö pysyynsä neljä kertaa täytettyksi.

Ja nyt, kallis, rakas Iukiani, kysyn minä myös sinulta: "rakastatkos Jესusta? Eikös olisi ihanaa, jos taitaisit olla vähäinkin wälikapale pakanain kääntämiseen hänen rakkauteensa? Et sinä koskaan rukoilisi tätä rukousta: "lähestulkoon sinun waltakuntas!" toiwomata sydämessäs Kristuksen waltakunnan lähestymistä; sillä tiedäthän sinä, mikä autuallinen aika silloin tulee. Silloin ei ole enää syntiä, ei murhetta eikä waiwaa niillä, jotka Jumalata rakastawat; waan ijankaikkinen muuttumaton ja loppumaton autuus. Mutta ei tämä päivä tule ennen, kuin Kristuksen nimi tulee tutuksi kaikessa maailmassa, sillä kirjoitettu on: „Ewankeliumi pitää saarnattamaan kaikessa kansassa; niin totta kuin minä elän, sano Herra, minua pitää kaikki polwet kumartaman, ja kaikki kielet pitää Jumalan tunnustaman." Rakas Iukia, tee kaikki, mitä taidat, Kristuksen tulemistä jouduttaakses.

Mutta kääntäkäämme nyt silmämme katselemaan pakanoita, ja mitä niiden seassa tapahtuu. Minä olen äskettäin saanut koko joukon

tietoja siitä; ja toivon, että te, rakkaat lukiani, olisitte täällä, ja minä taitaisin näyttää teille kaikki ne vähät lähetyssaarna-kirjat, jotka Englannista ovat tänne tulleet. Niissä näen kutsuttuna monta vähäistä mustaa taikka tumman ruskeata poikaa ja tyttöä, jotka Jeesuksessa ovat tulleet onnellisiksi ja autuaiksi, jätettyänsä mykät epäjumalansa, joita palvellessansa ovat olleet warsin surkiassa ja wiheliäisessä tilassa.

Jos otatte maanpallokartan eteenne niin näette sen läntisessä puoliskossa Australian mannermaan itä-puolella pitkän maan, se on Uusi Seelanti. Se on ihana maa, täynnä kauniita metsiä. Ilma on siellä kaiken vuotta lämmin ja kosteinen. Siellä asuu woimallisia, kauniita ihmisiä Malaijalaista, taikka tumman ruskeata ihmis-sukua, jonka luullaan olevan Semien ja Kamin lapsia. Muutama vuosi takaperin olivat he hirmuisempia ihmis-syöjiä.

He palveliivat näkymätöntä Jumalata, jonka he kutsuivat Autuaaksi ja pitivät wihan ja julmuuden Jumalana. He luuliwat hänen tahtowan kokonansa niellä ihmisiä ja iloita heidän

waiwoistansa. He pitivät sellaisia pakanoita ylönkatseen alaisina, jotka kivi- ja puu-jumalia palvelivat; mutta itse ahkeroitivat he uhrata itsiänsä kokonansa perkeleelle. Rowentaaksensa pienien äsken syntyneitten lastensa sydämmiä jo aikasin kaikelle helleydelle, antoivat he niiden äidin maidon kanssa niellä kiviä ja soraa. Lapsuudesta saakka kokiivat he heihin istuttaa hirmuisinta vihaa ja hurjuutta, ja sitä heissä voimassa pitää, niin ettei se laakastuisi. Jos joku oli tappanut jonkun toisen, niin vaikutti se yhtä, kuin olisi tulen kipinä sytyttänyt wallean isoon kruuti-läjään. Koko kansakunnat nousivat toinen toistansa vastaan, ja karkasivat hirmuisimmalla julmuudella toinen toistensa päälle, kostaaksensa tätä pahantekoa; jolla tavalla ihmisiä niin surmattiin, ettei wälite yksikään niistä riidoista hengissä päässyt.

Sellaisessa tilassa oli Uusi Seelanti silloin, koska Englantilainen lähetyssaarnaaja Samuel Marsden sydämellisestä surkuttelemisesta näitä lunastettuja sieluja kohtaan päätti Jesuksen nimessä mennä heille pelastusta tarjoamaan. Hän

asui Australiasa, johonka Seelantilaiset, jotka olivat halulliset usia kuulemaan ja näkemään, tulivat kauppa tekemään. He olivat hyvin väkewiä, wiisaita ihmisiä. Hän antoi heidän lastensa tulla hänen asettamiin kouluhinsa, woitti monen Seelantilaisen sydämet niin, että he rupesivat rakastamaan häntä suuresti hänen erinomaisen ymmärryksensä, lempyden ja heille lahjoitettujen antimiensä tähden. Marsdenin näin tultua Seelantilaisille rakkaaksi, uskaksi pian kolme lähetys=saarnaajaa lähteä Uuteen Seelantiin, tervehtien heitä Marsdenilta. Uskettain oli kuitenkin Seelantiin purjehtinut yksi Englantilainen laiva, jonka kapteenin ja koko laivaston Seelantilaiset olivat syöneet.

Mutta pian sai nyt Uusi Seelanti ihan toisen muodon. Siä ostettiin, johonka kouluja ja muita Ewankeliumin saarnalle tarpeellisia huoneita rakennettiin. Uussa kohtasi kuitenkin suuria esteitä. Ei ollut helppo asia kouluttaa noita hiekan syöjiä Seelantilaisia lapsia, jotka pitivät wihan, kiukun ja julmuuden parhaimpina aivuinansa. Lähetys=saarnaaja Rendall kirjoittaa koulustansa näin:

"Jonkun pojan läksyhänsä lukeessa, leikitsee toimen jaloissani, kolmas ottaa hatun päästäni, neljäs juoksee kirjoillani pakoon; ja tämä kaikki tapahtuu niin wikkelaesti, että minulle on warsin mahdotointa niistä waaria pitää. Neljänä ensimmäisenä kuukautena oli koulussa alinomainen rähinä. Siellä hypättiin, tansattiin, laulettiin ja pidettiin muuta jyrhää, niin että tuskin taidettiin kuulla, mitä luettiin."

Mutta pian alkoi sünattu kylwö itämään. Noi ilweksentaltaiset Seelantilaiset alkoivat munttua lampaiksi. Myös nekin, jotka eivät Kristuksen tuntoon tulleet, alkoivat rakastaa lähetyssaarnaajojia ja heidän antimiansa." Tule minun tyköni ja asu minun huonani!" huusivat heille monet näiden ruhtinat.

Mutta kuinka paljo lähetyssaarnaajat saivat kuitenkin kärsiä kehoittaessansa heidän sielujansa kääntymään Kristuksen tykö! Heidän saarnojansa ja hengellisiä puheitansa pilkattiin usein häwytönimillä lauseilla ja wieläpä kowasti kairuwalla naurullakin. Eikä heidän huoneitansa tapettiin ja syöttiin ihmisiä, joidenka päät ripus-

tettiin pitkin aitausta, joka oli lähetyksen saarnaajoit-
ten asunnon ympärillä. Sen tekivät he peljättäök-
sensä näitä saarnaajaita.

Mutta nämät pitkittivät kuitenkin kärsivällisyy-
dellä työtänsä. Suuttumattomalla lempeydellä,
urhoollisuudella ja kiinteällä rippumisella Juma-
lassansa ja mestarissansa voittivat he aina enem-
män Seelantilaisten ystäväyhteyteen; ja ei ainoastansa
erityisiä sieluja voitettu Kristukselle, vaan koko
kanssa ja koko maa sai muutetun muodon. Ei se
enää ulkonaisesti niin selvästi ollut perkeleen wal-
takunnan kaltainen kuin ennen. Usukkaat alkoiwat
Kristuksen Ewankeliumin ja sen saarnaajoitien
edessä häwätä entistä hurjuuttansa. Ewankeliumin
ihmisiä parantawainen woima osotti vaikutuk-
sensa heidän maansaakin ulko-muodossa: "maan-
paikat, jotka ennen oliwat soina ja korpina,
owat nyt wiheriöitsewiä niittyjä; pahasiinwoisten
mökkien siaan nähdään nyt kauniita huoneita,
joidenka ympärillä on kukoistawaisia yrtti-tarhoja
ja usioissa paikoissa on myös kirkkoja, jotka
tornillansa osottawat taimasta kohden. Orjain
pitäminen on hyljätty, kouluihin tulewat sadot-

tain sekä wanhoja että nuoria ihmisiä, jotka ilolla oppivat Jumalan Sanaa. Syödä ihmisiä on nykyisille asukkaille tullut kauhistukseksi, niin että tuskin nyt enää taidetaan uskoa heidän koskan harjoittaneen tällaista hirmuista tapaa. Enempi kuin toinen puoli asukkaita ovat kääntyneet Kristin uskoon. Moni vanha ruhtinas ei nyt enää ota sota-nuijaa käteensä, vaan sen sijaan Uuden Testamentin, ilahuttaaksensa sillä sydäntänsä. — Ja tämä muutos on tapahtunut viideskymmenessä vuodessa. Ah, josta Jumala sai niin muutetuiksi kaikki pakanalliset kansat, jotka vielä ovat samassa ääretömässä viheliäisyydessä. Ah, josta Hän herättäisi halullisia sydämiä ja käsiä työtä tekemään wiina-mäessänsä!

Muutama vuosi takaperin tapahtui, että lähetys-saarnaajat rakensivat uuden kirkon, entisen aiwan wähäiseksi tultua. Rakennus-mestari, joka oli Euroopasta ja niinuodoin kaswoiltansa waltoinen, piti waltoisten työmiestensä seassa myös yhden ruskean, joka työnsä tehtyä tuli saamaan palkkaansa; mutta yksi hänen kumppaninsa as-

tui hänen eteensä, paistasi tämän ruskean miehen maahan ja alkoi pottia ja kowasti raadella häntä. Tätä karsi Seelantilainen sanaa lausumata jonkun ajan, mutta walkeisen miehen laattua häntä repimästä, hyppäsi hän äkisti pystyyn, tarttui kumppaninsa kaulukseen, nosti ja pudisti häntä niin huokeasti, kuin olisi tämä ollut kissan poika, siwalsi miekallansa hänen pänsä ylitse ja sanoi: „Sinä näet, että taitaisin tappaa sinun, waan nyt mahdat kiittää Jesuksen Ewankeliumia, ettäs vielä olet hengissä. Käteni ovat wälewät kyllä sinua tappamaan, ja ne ovat myös halulliset siihen; mutta sydämeni sanoo: Ei! sillä minä olen oppinut tuntemaan Jesuksen minun Wapahantajani, ja Sumalan pyhän läskyn: ei sinun pidä tappaman. Jos sydämeni olisi niin pimiä kuin ennen, niin kattaisijin pääs tuossa paikassa, waan nyt on Jesuksen Ewankeliumi henges pelastanut.”

Toinen näin Kristukseen kääntynyt Seelantilainen tuli lähetyks-saarnaajan tykö ja puhui Ewankeliumista näin: ”Herra, en ole koskaan

mitään tällaista ennen kuullut. Kaikki, mitä te sanotte, elää minun sydämessäni. Minä olin hyvin pahoillani siitä, että niin pian laffasitte saarnaamasta. Minä soisin saarnanneenne koko yön, enkä luulisi mukkuneeni; sillä minä olin niin iloinen niistä sanoista. Kotio tultuanikin, elävät ne kaikki sydämessäni ja maatesaniakin olen minä kuulewanani teidän saarnanne. Ne sanat, joita puhutte Jeesuksesta, ja kuinka Jumalan kansa on seisova ilman hyymitä. Hänen edessänsä, tulevat sydämeeni ja ilahuttavat minua. Rauwan pelkäsin minä kuolemata, mutta nyt taidan sanoa: minä olen iloinen".

Toisessa saaresa Etelä=meressä oli lähetyssaarnaaja yhtenä sunnuntai=äänä selittänyt saarnasansa tätä raamatun paikkaa: "joka warastanut on älköön sillen warastako". Hän selitti seitsemänmen käskyn maan asukkaille ja sanoi: "jos joku on lähimmäisensä ottanut hänen omaisuutensa, niin on hänen welwollisuutensa wiedä se takasin, taikka palkita sitä niin hyvin, kuin hän taitaa. Si nämät wiheliäiset ihmiset olleet kostaan ennen

kuulleet warfauden olewan syynin; waan sitä-
 wastoin luulivat he warastamalla tulewansa
 epäjumalallensa Hirolle warsinkin otollisiksi.
 Mutta kuultuansa lähetyssaarnaajan puhetta,
 alkoi heidän omatuntonsa nuhdella heitä pahoista-
 teoistansa. Seuraavana aamuna heräsi lähe-
 tyyssaarnaaja warsin aikasin kowasta yhlinästä,
 ja näki owen awattua suuren joukon maan-
 asukkaita istuwan kaikellaisella kapineella kedolla
 hänen huoneensa edessä. Hänen kysymyksellensä,
 minkätähden he oliwat tulleet, wastasivat he:
 emme ole tainneet maata koko yön; me olimme
 eilän kirkossa, ja te sanoitte meille, että Ju-
 mala kieltää meitä warastamasta. Mutta me
 olemme warastaneet, ja kaikki nämät kalut, joita
 olemme tänne tuoneet, ovat warastetut. Sen-
 jälkeen näytti yksi heistä kirween ja sanoi: "minä
 olen tämän warastanut," toinen toi puraan, ja
 sanoi: "tämän otin minä yhdestä rakennusmes-
 tarilta," ja näin toi yksi yhtä toinen toista wa-
 rastettua kalua. Lähetyssaarnaaja oli tästä
 warsinkin iloinen; mutta sanoi kuitenkin: "min-
 kätähden olette kantaneet kaikki nämät kapineet

minun tyköni, eikä takasin omistajoilensa. He vastasivat: "ah, emme taida wiedä heitä takasin kotiomme, ei meillä ole ollut ensinkään rauhaa kuultuamme warfanden olewan synnin; emme taida pitää niitä huoneissamme; ottakaat niitä ja antakaat ne omistajoilensa, koska he tulewat." — Muutamat olivat warastaneet niin pitkiltä matkoilta, että heidän täytyi ottaa weneitä ja wiedä warastetut kalut kymmenen, wieläpä kahdentoistakin peninkulman päähän.

Toinen lähetyssaarnaaja opetti kerran muutamia mustia lapsia teltissänsä, jossa hän asui. Tätä tehdessänsä kuuli hän hiljaisia askeleita teltin ulkopuolella, ja näki sisäpuolella lapsen warjon. Ei hän kuitenkaan lakannut luettamasta, mutta meni lukemisen jälkeen ulos katsomaan, kuka siellä oli, waan ei hän nähnyt ketään. Ei hän tätä ihmetellyt, mutta tuli kuitenkin murheelliseksi, nähdesjäsänsä, että muutamet hänen waatteistansa, joita hän oli pannut kuitwamaan, olivat kadonneet; hän hymäräsi silloin, että se lapsi, jonka warjon hän oli nähnyt oli ne warastanut. Hän haki niitä tur-

haan, ja muutamaman viikon kuluttua, oli hän jo melkein unohtanut koko asian, kuin yhtenä aamuna tapahtui, että hän koulua pitäesssänsä taas sai kuulla samat hiljaiset askeleet ja näki saman warjon. Lähetys=saarnaaja tiesi, ett'ei ulkona ollut mitään warastettavaa. Hän luki sentähden siitä ensinkään huolimata ja ihmetteli suuresti, että sama warjo vielä seisoi kuultemassa. Tämä tapahtui monta kertaa sen jälkeen, mutta jokainen yritys tämän vähäisen kuultelien kiiniottamiseen oli turha; sillä hän oli jaloiltansa erinomaisen wikkeliä ja juoksi pois kuullessansa teltissä vähintäkin liikutusta.

Muutamaman viikon näin kuluttua sai lähetys=saarnaaja yhtenä päivänä ihmeeksansä nähdä wieraan mustan waimon tulewan telttiinsä ne liina=waatteet kädessä, jotka oli lähetys=saarnaajalta warastettu. Hän oli ne puhtaaksi pesnyt ja kauniisti kokoon pannut.

"Herra!" sanoi hän, "poikani ja minä asumme tuolla," sitä sanoessansa osotti hän formellansa lifellä olemaan metsään. "Minä olen teitä kowin wihannut. Minä wihasin kaikkia waltoi=

sia ihmisiä. Minä kuulin teidän puhuvan sa-
 noja, jotka waiwasivat sydäntäni. Minä käs-
 kin poikani tekemään teille wahirtoa ja otta-
 maan, teidän kalujanne pois. Hän teki sen,
 mutta hän kuuli teidän puhuvan; waan ei
 teidän sananne ensinkään waiwanneet hänen sy-
 däntänsä. Hän tuli kaksi, kolme, seitsemän ker-
 taa teidän puhettanne kuulemaan. Sitte tuli
 hän kipeäksi, mutta hänen sydämensä on war-
 sin iloinen; hän sanoo kunniaan menewänsä;
 hän lähetti minun teidän kalujanne takaisin tuo-
 maan; hän sanoo, warfanden olewan pahan
 työn. Herra tulkaa ja puhukaa poikani kanssa;
 hän otti minulta lupauksen, että minä käskisin
 teitä tulemaan." Lähetys=saarnaaja läksi kii-
 ruusti tämän wanhan waimon kanssa, joka
 meni wähäistä erinäistä huonoa mökkiä kohden,
 jossa hän näki wähäisen pojan, noin 9 vuoden
 wanhan, joka silmiin nähtävästi oli liki kuole-
 mata. Lähetys=saarnaaja tarttui ystävällisesti
 hänen käteensä ja puhui hänelle Jesuksesta.

"Minä rakastan Häntä," sanoi poika hei-
 kolla äänellä; "mutta minä tahtoisin rakastaa

häntä vielä enemmän. — Luuletteko, että Jeesus tahtoo rakastaa minua?" Lähetys=saarnaaja vastasi hänelle näillä raamatun sanoilla: "minä rakastan niitä, jotka minua rakastavat, ja jotka warhain minua etsivät, ne löytävät minun."

"Warsin hyvin" sanoi poika; "mutta minun syntini, kuinka taidan minä niistä wapaaksi päästä?"

"Jesuksen Kristuksen Jumalan pojan veri puhdistaa meitä kaikesta synnistä; jos sinun syntisi veri ruskeat olisit, niin heidän pitää lumiwalkiaaksi tuleman, ja waikka he olisit niinkuin ruusun=karvaiset, pitää heidän kuitenkin niinkuin willa tuleman" sanoi Lähetys=saarnaaja.

"Minun syntini ovat veri ruskiat," sanoi poika, „mutta koska Jeesus on kuollut minun edestäni, niin saan kuitenkin elää." Sitte käänsi hän itsensä sängyssä, korotti käteensä Lähetys=saarnaajaa kohden ja sanoi: „Ah Herra, minä tulin teille paljon pahaa tekemään, mutta minä sain kuulla sanoja, jotka ilahuttivat sydäntäni.

Minä wein teiltä kaluja, sillä en tietänyt war-
kanden olewan synnin, enmentuin kuulin sen
teidän fanoistanne.

Nyt tuli hän niin heikoksi, ettei hän taita-
nut enää puhua — mutta lähetyssaarnaaja pu-
hui vielä enemmän hänen kansansa Jesuksesta,
pyhkien kuoleman hien hänen ofastansa; Waan
äikisti huusi tämä poika kuollessansa: "Jesu ar-
mahda, anna anteeksi, ota minua!" Ja tämän
fanottuansa lähti hänen sielunsa ruumiista; ja
me uskomme sen menneen Wapahhtajan tykö,
joka hänenkin tähdensä on kuollut.

Wiimein tahdon puhua teille yhden Etelä-
meren saaren sota=ruhtinaasta, jonka nimi oli
Mahine. Hän oli ollut sekä omalle että kai-
kille liellä olewaisille saarille peloksi ja kauhis-
tukseksi. Hän oli yhtä hirvittävä kuin jalo-
peura taikka tiikeri. Jos joku sota nousi, tuli
Mahine kohta sinne ja oli werta janoowaisempia
murhaajia. Keihäällensä tappoi hän nuoria ja
wanhoja; hän luuli weren wuodatuksillansa tule-
wansa Jumalillensa otolliseksi ja tämä toivo
saatti häntä vielä hirvittävämpään julmuuteen.

Mutta lähetyssaarnaajain hänen saarensa tul-
 tua, meni hän heitä kuulemaan. Heidän sanansa
 kostivat häneen; Pyhä Henki vaikutti totuuden
 voimalla hänen sydämessänsä. Siitä ajasta
 alkaen rupesi hän tulemaan kokonansa uudeksi
 ihmiseksi; hän hylkäsi epäjumalansa, jätti sota-
 aseensa ja tuli lempeäksi ja nöyräksi niinkuin
 vähäinen lapsi. Hän eli kristittyinä 20 vuotta,
 ja kuolema säästi hänen niin, että hän aina
 vanhaan ikäänsä saakka sai tuunustaa Wapah-
 tajatansa. Manuruskon ensimmäisillä koittawilla
 fäteillensä walaistessa sen korkean wuoren kulk-
 tulat, jonka juuressa koulu=huone oli, nähtiin
 tämä mies usein sinne tulewan, saadaksansa olla
 oppilaisena siinä luokassa, jossa raamattua luet-
 tiin; ja sitte meni hän sieltä lasten koulun,
 kokosi pienimmät lapset ympärillensä ja opetti
 heille, mitä hän itse oli saanut oppia. Wäliste
 nähtiin hänen käyvän huoneesta huoneeseen ke-
 hoittamassa ihmisiä elämään keskinäisessä rak-
 kaudessa. Hän rakensi vähäisen laivan, jolla
 hän purjehti saaresta saareen, wieden wäliste
 myötänsä lähetysaarnaajain, joka osaisi parem-

min opettaa. Tämän miehen muutosta ihmeteltiin suuresti! Ennen tuli hän sota-weneellänsä ja teki heille hirmuista wahinkoa, häwitti heidän huoneitansa ja tappoi heidän lapsiansa; mutta nyt olivat he iloiset nähdesensä hänen wäheisellä rauhan weneellä lähestywän heidän rantojansa, tuoden rakkauden sanomaa heille ja heidän lapsillensa.

Tuntein loppunsa lähestywän, toimitti hän, mitä hän piti parhaana sekä perheellensä että sille paikkakunnalle, jonka ruhtinas hän oli. Yksi lähetyksaarnaaja tuli hänen tykönsä ja kysyi, kuinka hänen laitansa nyt kuoleman lähestyessä oli. "Kristus on minun turwani," wastasi hän, "kaikki kuoleman pelko on kadonnut; minä olen jättänyt hywästi kaikille kappaleille, jotka maan päällä owat; minä odotan ja rukoulen, että Herra ottaisi minun tykönsä". Niin kuoli Mahine, joka pakanallisena ruhtinaana oli woimallinen ja hirmuinen, ja ympärillä olewain saarien kauhistus; mutta kristittyinä kuitenkin paljo jalompi uskollansa, rakkaudellansa, lempyydellensä ja rauhallansa.

Minulla olisi vielä paljo kerrottavaa Herran todistajista pakanain seasja, jos tila myöden antaisi. Ah, mikä ihana armopalkka heillä kuitenkään on odotettavana heidän työnteostaan näiden kalliisti lunastettujen sielujen kääntämisessä saatanan wallan alta Jumalan tykö! Nämät lähetyssaarnaajat eivät huolineet henges-tänsä eikä sukulaistansa, ei onnestansa eikä rauhastansa. Niin kuoli tuo uskollinen Williams martthyri kuoleman pakanain seasja, kaksikymmentä vuotta Herran viinamäessä työtä tehdyänsä. Toinen hyvä lähetyssaarnaaja, Dehne nimeltä, asui Intialaisten seasja Etelä-Amerikasja warsin yksinänsä ja ilman ihmishuojelusta vähäisessä majassa, jonka hän oli suuren puun oksan alle rakentanut, pannen neljä pylwästä pystyyn ja tehden lehti-katon niiden päälle.

Siellä asui hän monta vuotta warsin yksinänsä wallattomain pakanain seasja. He tulivat usein hänen tykönsä, eikä hän koskaan suuttunut puhumasta heille Kristuksesta. Muutamat heistä suuttuivat siitä kowin ja päättivät tappa hänen; mutta koska he sinä aikomuk-

sessa tulivat hänen tykönsä, puhui hän heille
 niin lempeästi, että he häpesivät ja jättivät ai-
 konuksensa täyttämättä. Wäliste ei hän saanut
 yö-lepoakaan julmain eläinten kiljumisesta ma-
 jansa ympärillä; yhtenä yönä, jona hän kowin
 sairasti poltto=tautia, aikoi hän juuri kiiwetä
 makaamaan koikkaansa, joka kyllui katon alla,
 koska hirmuisen suuri kärme heittäytyi katosta
 alas hänen päällensä ja puetti itsensä tiukasti
 kahteen kertaan hänen päänsä ja kaulansa ym-
 päri. Ei hän muuta odottanut, kuin että kär-
 meen piti pistämän taikka kuristaman häntä.
 Hän koetti sentähden saada käteensä kappaleen
 liitua, jolla pöydälle kirjoittaisi, kuinka hän oli
 kuollut, ettei kukaan uskoisi Intialaisten tappa-
 neen häntä. Mutta kohta muisti hän Wapah-
 tajan sanat: heidän pitää kärmeet ajaman
 pois (Mark. 16: 18). Hän turvasi Suma-
 laan, tarttui kärmeeseen ja wäänsi hänen woi-
 mallisesti päänsä ylitse ja wiskasi hänen kau-
 waksi tykönsä, wähintäkään kipua siitä tunte-
 mata.

Yksi lähetyssaarnaaja Afrikassa heräsi kerran

yöllä, kuulessansa liki päänsä alustaa *) teltin ulko=puolella, suuren jalopeuran wohuuttawan ja filjuwan, juuri kuin olisi se ahneesti odot ta= nut saada kappaleen hänen ruumiistansa; mutta Jumala sulki tämän hirmuisen elävän suun, niinkuin hän ennen muinaan teki Danielille luolasssa. Toinen lähetyk=saarnaaja herätettiin keskellä yötä jalopeuralta, joka wiheriäisillä, pimeässä kiiltäwillä silmillänsä katsellen seisoi hänen jalkainsa wieresssä, walmisna tarkaamaan hänen päällensä, häntä nielläksensä. Hädäksänsä oli lähetyk=saarnaajalla kuitenkin se huomio, että hän tempasi palawan kekäleän hiiluksesta, joka ei vielä ollut sammunut, ja wiskasi sen jalopeuran silmille. Tämä kääntyi äkkiä ja pakeni kiiruusti ulos hänen majastansa.

Ah, että me näiden uskoa seuraisimme. Nyt vielä löytyy monta sataa miljoonaa pakanoita, jotka eläwät suurinmassa turjuudessa tässä elämässä ja odottawat iankaikkista onnettomuutta. Uinoastansa harwoja Ewankeliumin

*) Se kuva, joka on tämän kirjan kannella kuwailee tätä tapausta.

uskollisia todistajoina löytyy siellä täällä heidän
 seasansa, ehkä meidän Jumalamme ja Wapah-
 tajanme on selvästi käskent, että Ewankeliumi
 pitäisi kaikille kansoille saarnattaman. Ah, koska
 me ajattelemme, mikä hyöty meillä Ewankeliu-
 mista ulkonaisestikin on, niin täytyy meidän
 häwetä, että me niin vähän ajattelemme ja
 rukoilemme meidän viheliäisten, onnettomain
 weljeimme edestä. Tehkäämme siis hyvää,
 koska meillä vielä aika on. Ja eikös sen sie-
 lun, joka on niin onnellinen, että hän on löy-
 tänyt rauhan Wapahajanansa weren kautta ja
 elää hänessä, eikö hänen pitäisi rientämän julista-
 maan niitä suuria töitä, kuin Jesus on tehnyt?
 Hän sanoo: „Minä olen woittawa kunnian paka-
 nain seasssa, ja minä yletään maan päällä, ja
 saarten pitää hymärtämän, että minä olen
 Jumala. Menkää ulos kaikkeen mailmaan ja opet-
 takaat kaikkea kansaa. Rukoilkaat elon Herraa, että
 hän työmäkeä lähettäisi hänen eloonsa. Joka ti-
 wiisti kylwää, sen pitää myös tiwiisti
 niittämän ja joka siunauksessa kylwää,
 sen pitää myös siunauksessa niittämän.“

Herra kolkuttaa.

Katso, minä seison omissa ja kolkutan: jos joku minun ääneni kuulee, ja avaa oven, sen tykö minä tahdon mennä sisälle, ja pitää ehtoollista hänen kanssansa, ja hän minun kanssani. Ilm. 3: 20. Ah, kuinka usein Herra kolkuttaa sydämilmemme, wäliste yhdellä, wäliste toisella tavalla! Kuinka selvästi eikö hän ilmoita meille tahtoansa! Mutta kuinka vähän me kuitenkä siitä huolimme! Meidän aikamme kuluu kateellaisessa tohinassa, niin ettemme huoniaa, koska Herra kolkuttaa ja tahtoo tulla meidän tykömme. — Hän kolkuttaa myös nytkin saansa kautta meidän sydämmemme päälle. Ah! josta me kuulisimme Wapautajamme äänen, ja aukaisisimme sydämitämme, häntä siihen uskon kautta vastaan ottamaan, hänen kanssa yhdistymään ja hänen rakkaudessaansa elämään. Silloin olisi meillä rauha sydämmisämme.

